

γαπημένης μου Ρόζας, ἡ ὁποία ἐστάθη ἡ τροφὸς καὶ σύντροφος καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ σεβαστοῦ μου Παπποῦ ἐπὶ τόσους μῆνας! Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κατάστασίν μας γνωρίζω πῶς νὰ διευθύνω ἐλκυθρον, καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ τόπος ἦναι πολὺ κατωφερής, ὥστε νὰ μὴ ἀναποδογυρισθῶμεν. Ἐάν δὲ ἡ Ρόζα γίνεται ἐμπόδιον, θὰ τῆς δέσω τοὺς πόδας καὶ θὰ τὴν βάλω ὀπισθεν τοῦ ἐλκυθρου, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς ἰσοσταθμίζον βάρος. Τὰ λοιπὰ ἀφίνω εἰς τὴν ἀγαθὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ μου.

«Μὲ τοὺς διαλογισμοὺς τούτους κατεκλίθην ἀποφασίσας ἐνωρὶς τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν νὰ βάλω εἰς πρᾶξιν τὸ σχέδιόν μου τοῦτο· ἀπεκοιμήθην δὲ παραδώσας ἐμαυτὸν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ οὐρανίου Πατρὸς μου.»

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΦΑΝΗ ἢ ΤΟ ΚΟΡΑΣΙΟΝ

Τὸ ἐμπιστευόμενον εἰς τὸν Θεόν.

Τὸ ἀγαπητὸν τοῦτο μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον βλέπομεν κοιτόμενον ἐπὶ τῆς χιόνος ἐν τῷ σκοτεινῷ δάσει, ἀπεδειώχθη τῆς οἰκίας ὑπὸ τῆς μητρυῖας του, διότι ἤρνεϊτο νὰ πράξῃ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν αἰτιμον. Περιεπλανήθη πολλὰς ἡμέρας, προσπαθοῦν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου κατ'ἔχει ἡ μάμμη του, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ εὐσεβῆς, καὶ ἡ ὁποία ἐφρόντισε νὰ ἀναθρέψῃ τὴν μικρὰν κόρην, ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ της ἀπέθανε, καὶ τὴν ἐδίδασκε νὰ φοβῆται καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν. Τὸ κοράσιον ὠδοιπόρησεν ἑκατὸν μίλια χωρὶς νὰ ἔχῃ λεπτὸν, ἀλλ' ὁ Θεὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύετο,

ἤνοιγε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων νὰ φέρονται συμπαιθητικῶς πρὸς αὐτὸ, καὶ ἐνίοτε χωρικός τις τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὸ ἀμάξιόν του, ἄλλος δὲ τῷ ἔδιδεν ὀλίγον ἄρτον διὰ νὰ μὴ ἐξαντληθῇ ἐκ τῆς πείνης, καὶ πάντοτε εὗρισκε μέρος νὰ κοιμᾶται τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἐνίοτε ἔχανε τὸν δρόμον καὶ ἐπλανᾶτο, καὶ οὕτω διήρχετο ὁ καιρὸς. Τέλος ἔφθασε πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου ἡ μάμμη της κατ'ἔχει, ἀλλ' ἡ νύξ τὸ κατέλαθεν, ἐν ᾧ ἦτο εἰσέτι εἰς τὴν ὁδὸν, ἡ ὁποία διήρχετο διὰ τοῦ δάσους. Τὸ κοράσιον ἦτο πολὺ κουρασμένον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεσε παγωμένον ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἔτρεψε δὲ καθ' ὅλον του τὸ σῶμα καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἤθελεν ἀποθάνει. «Ἀλλ' ἐάν ἀφιερῶ εἰς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, εἶπε, Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ δι' ἐμέ, εἴτε νὰ μὲ σώσῃ, εἴτε νὰ μὲ λάβῃ εἰς τὸν οὐρανόν· ἐκεῖ θὰ ἴδω τὴν ἀγαπητὴν μητέρα μου, ἐάν δὲν δυνήθω νὰ ἴδω τὴν καλὴν μου μάμην ἐδῶ. Ἐπεθύμουν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ νὰ μὲ συγχωρήσουν, ἀλλ' ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Θεόν, καὶ διὰ τοῦτο, ὅλα θὰ ἦναι καλὰ ἐπὶ τέλους.» Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον κλεισθῇ καὶ αἱ δυνάμεις της σχεδὸν ἐκλείψει, ὅταν ἤχος ἠκούσθη καὶ φῶς ἔλαμψε, καὶ φωνὴ ἠκούσθη γνωστῇ, ἡ ὁποία ἔλεγε «Παυλὶ μου Φανῇ!» τὸ δὲ κοράσιον εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ, «Πόσον ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς!» καὶ ἐλειποθύμησεν.

Ὁ πατήρ της, ὅστις δὲν ἦτο εἰς τὸν οἶκον, ὅταν τὸ παιδίον ἐξεδιώχθη, ἔτρεξε πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν χώραν πρὸς ἀναζήτησίν του, καὶ εὐρὼν αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν καλὴν του μάμμη, ἥτις περιποιήθη αὐτὸ ἕως ὅτου ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του.

Οὕτως ἡ ὑπόσχεςις τοῦ Θεοῦ ἐξεπληρώθη, διότι ὅχι μόνον ἐσώθη τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ καὶ ἡ προσκόλλησις του εἰς τὸ καλὸν, ἐπροέβησεν τὴν μετάνοιαν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρυῖας, οἵτινες ἐπίστευσαν ἐκ καρδίας εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔκτοτε ἔζησαν εὐτυχεῖς.

ΑΛΚΗΛΩΝ ἢ ΑΛΙΕΥΤΙΚΗ.

Τὸ περίεργον πτηνὸν, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἡ παροῦσα εἰκονογραφία, καθήμενον ἐπὶ κλάδου ὑπεράνω τῶν ὀδάτων καὶ κρατοῦν εἰς τὸ στόμα του ἰχθύν, ὀνομάζεται εἰς τὴν ζωολογίαν Ἀλκηλὼν. Ἡμεῖς δὲ δυνάμεθα νὰ τῷ δώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλιέως, ἐπειδὴ ἀλιεύει ἰχθὺς καὶ τρέφεται μὲ αὐτούς.

Ἐπάρχουσι διάφορα πτηνὰ τοῦ εἶδους τούτου, ζῶντα, ἀλλὰ μὲν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἄλλα δὲ εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ ἄλλα εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἶναι ὥραϊον θέαμα νὰ βλέπῃ τις αὐτὰ πετώντα κατὰ μῆκος τῶν βρυμάτων μὲ μεγάλῃ ταχύτητα, ἢ καθήμενα ἐπὶ κλάδου ἐκ-